

mesele nedir

erdem kılıç · 3 ağustos 2026 · 3 dk okuma

mesele nedir?

mesele nedir? bütün çabalarımız, öfkemiz, hüznümüz, kavgalarımız ne içindir?

hayatım boyunca pek acı çektiğim söylenemez. meşhur tâbir ile "hayatın tokadını yemiş" değilim. ciddi bir dayak yediğim bile vâkî değildir. ancak bir acı, bir hüznün var ki, herhalde en ağır dayakları yesem bu kadar canım yanmazdı.

nedir diyecek olursanız, yaşamaktır. ancak zannediyorum ki bu hayıflanma, içinde yüzdüğü nimetleri reddedip nankörlük eden bir kişinin şımarıklığı kadar tokada lâayık bir hadsizlik değildir. belki de öyledir.

pek çok insan hayatı ile ne yaptığını çoğu zaman sorgulamıştır. ben de sorgularım. bu kadar çaba, bu kadar acı, bu kadar gayret, çile, hüznün ne içindir? okunan kitaplar, dinlenen dersler, bir dost ile buluşmak için yürünen yollar, eve gitmek için binilen trende ağlayan çocuğun cıgıllıklarına sabretmek. bütün bu koşturmanın sebebi nedir?

yaşamak neden acıdır? yaşamak acıdır çünkü biz güçlüydük. yaşamak acıdır çünkü erkeklerimiz adamdı, kadınlarımız anneydi. yaşamak acıdır çünkü silahlarımız dolu, kelimelerimiz bizimdi. yaşamak acı ise sebebi budur.

işte; beni bir akşam yürüyüşünde yahut bir sınav arefesinde, marmarayda seyrederken yahut yatağında uzanıp tavana bakar halde yakalayan; göğsümü delip fıkrımı parçalayan bu keder gibi bir keder yaşamışlığım görülmüş değildir.

öyle bir dünyanın içine doğduk ki, ne yürüdüğümüz yol belli, ne yürüyeceğimiz. düşmanlarımız aramızda dolaşüyor. kimisi etten kemikten, kimisi beton ve sıvadan, kimisi kelimelerden, kimisi plastik ve metalden müteşekkil. silahlarımız toplanmış, askerlerimiz derdest edilip esir alınmış, halkımız kâfir arasında taksim edilmiş. yaşamak acıdır, güçlüydük çünkü.

bize yol gösteren haritalar yırtılmış, el kitaplarımız ayaklar altında, pusulalarımız kırık. yolumuz ise korkunç, kesif, karanlık. sâhi bu dünyada adımlayıp dehşete düşmeyene ne denir? kuşatma altına alınmış bir karyeden, bir köy veya kaleden bahsetmiyoruz. teker teker her bir ferdi ile zapturapt altına alınmış bir cemiyetiz biz. üstelik gardiyanlarımıza hizmet ile iftihar ediyoruz.

kafamı kaldırdığımda gördüğüm dünya, her cüzüyle işgal edilmiş. caddeler kafelerle işgal edilmiş, yerin üstü arabalarla, gökyüzü uçaklarla, yerin altı metrolarla. ruhlarımız fâhişelerin kelimeleriyle, gözlerimiz banka reklamlarıyla işgal edilmiş. cesetlerimiz kumaşlarla, evlerimiz koltuklarla işgal edilmiş. biz silahlarımızı teslim etmişiz.

işte, acı olan yaşamak budur kıymetli okur. şakaklarımıza dayanmış silah her gün tekrar ve tekrar patladığı halde, hâlâ onun patlamasından korkmak acıdır. her gün boğazlarımız deşilirken herkesin bundan razı olduğunu görmek acıdır. bu yazıyı kaleme alırken bir karton bardaktan kahve içiyor olmam acıdır.

daha acı olan ise; ırzımıza, namusumuza, canımıza ve malımıza tecavüz edilirken kaçış yolunu arayan bizlerin tereddüdür. mesele de herhalde budur.

bütün okumalarımız, bütün gayretimizin sebebi olan mesele budur. içinde yaşadığımız bu dünyada, bir zamanlar güçlü olduğumuz bu dünyada, anadan üryan bir şekilde aldığımız ilk nefesle beraber girdiğimiz savaşta tutacağımız cepheyi, bize uzanan elleri bertaraf etmeyi başaracağımız yolu bulmaktır mesele. fuhşiyatı zorlaştırmak, bankaları kapatmak, gökdelenleri yıkmak, atlarımızı geri almak, bir çınar fidanını veya bir kuzuyu serpilirken izleme şansını elde etmenin yollarını bulabilmek bizim meselemizdir. herkesin bir şeyler söylediği, insanların düşünmezden evvel konuştuğu, kelimelerimizin gasp edildiği bir düzende, kravatlı ve deri çantalı adamların koltuklarına kurulduğu bu düzende, bir kez daha gavur tüfeğinin dipçliğini yememek için ayaklanmadan evvel mütereddit olmamak, düşman ve dostu bilmek, her şeyi yerli yerine koymak meselemizdir. bu mesele ise her çileye değer.

bir şair olmadığımın sebep, sizleri tılsımlı sözlerimle yumruklarınızı sıkmaya sevkettim mi bilmem. açıkçası bunları anlatırken herhangi bir fayda gözeterek işe başlamış da değilim, yazdım çünkü yazmak zorundaydım.

15 nisan 2026